bloc-notes

Datoria proximului comitet federal al F.R.F.A.

Proximul comitet federal va avea multe chestiuni importante de discutat. Bunul mers al footballului românesc impune soluţiuni dintre cele mai drastice.

Ar fi de dorit ca în discuţiile care se vor face la acest comitet federal să figureze şi problema împrejmuirei terenurilor grupărilor din Divizia C.

Federaţia nu a ordonat decât împrejmuirea terenurilor de Divizia Naţională A şi B. Toată lumea s'a conformat. S'a reuşit astfel să se normalizeze desfăşurarea probelor acestora atât de importante.

Divizia C. nu are terenuri împrejmuite. Acest fapt nu este însă menit să ne bucure deoarece în cursul turului de toamnă s'au produs numeroase incidente. Că nu s'a scris nimic de ele, lucrul acesta se datoreşte tăcerei arbitrilor şi a delegaţilor federali. Şi dacă delegaţilor federali le găsim scuza că este vorba de o echipă din oraşul lor, apoi arbitrilor nu le îngăduim nici o explicaţie. Tăcerea lor a creiat o stare de fapt din cele mai triste. Au devenit astfel părtaşi la toate dezordinele ce se petreceau.

Ilustrăm cele afirmate mai sus cu un exemplu foarte interesant: La Giurgiu avea loc un match între Triumph şi o echipă bucureşteană. Arbitra un apreciat refere. Rezultatul era la un moment dat de 3-0 pentru echipa bucureşteană. Localnicii, în frunte cu unii conducători ai grupărei, nu puteau admite aşa ceva. Şi atunci au pornit o galerie nebunească împotriva arbitrului. Huidueli, înjurături, pietre aruncate pe teren, iată întreg cortegiul de suferinţe al arbitrului în cauză. Ca să domolească spiritele, a recurs chiar la compromisuri acordărei a două penaltyuri. Credeţi că acest domn arbitru a specificat ceva în raportul său? Doamne fereşte!.. Ceeace s'a petrecut la Giurgiu, s'a ...

Dar sportul nu poate propăşi în asemenea condiţii. Din contra, i se destramă şi bruma de autoritate pe care o are. Şi atunci proximul comitet federal are o misiune bine definită: să decidă împrejmuirea cât mai urgentă a terenurilor tuturor grupărilor de Divizia C. Este un act dela care aşteptăm rezultate salutare.

Caleidoscop

«NEINTERVENŢIE»

In timpul uneia din cele 32 partide din Cupa Franţei, jucătorii celor două echipe comiteau tot felul de greşeli: lovirea cu piciorul, cu cotul, contactul cu braţul sau cu mâna a balonului — sub ochiul imperturbabil al arbitrului.

Un spectator isbucni deodată:

— Nimic nu vede arbitrul.

— Ba nu, el îşi dă seama de toate.

Dar crede că este unul din delegaţii Franţei în Comitetul de neintervenţie».

Reportajul zilei

Cursa pe 400 m. garduri în decursul vremurilor

Cei mai buni „hurdleri" din lume. Americanii Taylor şi Hardin - specialiştii probei

Normal ar fi să ne ocupăm în primul rând cu proba de 110 metri garduri şi după aceia să analizăm pe aceia de 400 m. garduri. Nu cred însă că ne face cineva un cap de acuzaţie dacă vom începe anapoda. Dealtfel sunt probe complet deosebite, care nu au comun decât faptul că se dispută pe garduri.

Proba de 400 m. garduri este una din cele mai grele încercări atletice. Se cere, în genere, pentru alergările de garduri o pregătire excepţională atât pentru sporirea vitezei fizice cât şi pentru obişnuirea cu trecerea peste obstacole.

Se cere pentru acest gen organisme puternice şi bine antrenate iar atunci când e vorba de cursa de 400 m. garduri atletul are nevoie de un organism de oţel şi de nenumărate calităţi fizice.

La întrecerea pe 400 m. garduri nu-i deajuns marea viteză şi tehnica săritură a tuturor obstacolelor. Se cere şi *rezistenţă*.

Alergătorul de garduri trebuie să armonizeze mult prea multe calităţi ca să se impună pe pistele internaţionale şi să reuşească performanţe demne de a fi menţionate.

Viteza, rezistenţa, măsurarea exactă a pasului la sărituri, iată primele trei calităţi ce se cer unui «hurdler».

Cel din urmă atout — care se dobândeşte după antrenamente foarte migăloase — joacă un mare rol. Alergătorul de 400 m. garduri nu trebuie să piardă nici odată cadenţa, iar pasul să fie mereu acelaş, pentru ca în alte condiţii se oboseşte fie deoarece îşi măreşte pasul sau deoarece renunţă la cadenţă. In asemenea ocazii i se întâmplă să răstoarne unele obstacole, ceeace-i va produce întârzieri.

«MAEŞTRII» AMERICANI

In cursul balcaniadei atletice, am observat la mulţi atleţi acest defect. Chiar şi la faimosul Mantikas, învingătorul probei. El îşi schimbă în parcurs compasul. Doar câţiva americani hurdleri au reuşit să adune la un loc toate aceste calităţi, datorită cărora au realizat timpuri excepţionale Doi din cei mai faimoşi săritori ai lumei sunt Taylor şi Harding. Primul este campionul olympic dela Anvers şi deţinător al recordului mondial pe trei ani, cu timpul de 52", iar al doilea este actualul deţinător al recordului mondial cu fantasticul timp de 50.6 secunde şi de două ori campion olympic (Los Angeles şi Berlin).

Pentru Taylor, presa de pe tot globul a consacrat acum cinci ani articole prin care proslăvea marea lui tehnică la trecerea obstacolelor şi stilul minunat.

«S'a născut alergător pe 400 m. garduri», scria în «Miroir des Sports» fostul campion al Franţei şi actualul critic atletic Geo André.

Taylor a fost cea mai mare figură de alergător pe garduri a trecutei decade.

Şi la această probă, tot Americanii s'au impus chiar din timpurile vechi şi continuă să deţină sceptrul întâietăţii şi în prezent.

Primul loc, Americanii l-au cedat de două ori: la olympiadele din Amsterdam şi Los Angeles.

La Olympiada din Amsterdam a câştigat englezul lord Burgley iar la Los Angeles irlandezul Tisdall. La toate celelalte olympiade şi la toate întâlnirile internaţionale, Americanii au câştigat cu autoritate. Dintre europeni doar lordul Burgley, italianul Facelli şi suedezul Peterson au reuşit să-i ameninţe oarecum apropiând recordurile lor şi înregistrând cronometraje aproape de 52 secunde.

Aceşti trei alergători rămân şi astăzi în primele rânduri ale celor mai buni «hurdleri» europeni.

Pe planul al doilea figurează şapte printre care şi grecul Mantikas care poate fi considerat o fală a atletismului practicat în Grecia şi ţările Balcanice.

Iată ordinea acestor şapte alergători:

1) Suedezul Areskung (53.1); 2) Ungurul Kovats (53.2); 3) Germanul Seele (53.2), 4) Francezul Zua (53.4), 5) Finlandezul Jerviner (53.4), 6) Grecul Mantikas (53.5), 7) Germanul Wegner (53.5) şi 8) Belgianul Beaussemann (53.5) sunt alergători care au realizat timpuri sub 54 secunde.

REPREZENTANŢII ŢARILOR BALCANICE

Reprezentantul ţărilor balcanice, grecul Mantikas, de trei ori a reuşit să alerge până în prezent sub 54 secunde. El a preluat recordul grec şi balcanic la 56".8 şi l'a coborât la 53.5. Este un atlet care a mers în continuu progres: 55".6 la Praga în 1933; 54.4, la Atena, în 1933; 54.9 la campionatul pan-euro-

(Continuare în pag. IV-a)

— Ţine-mă bine acuma, că îmi vine să strănut.

(Ric et Rac)

Dan Gavrilescu

Dan Gavrilescu se numără printre cei mai inimoşi jucători ai footballului românesc. Bine a spus cineva odată despre el: *«Voinţa lui de joc este de zece ori mai mare ca statura-i»*.

Aşa mic cum este de talie, Dan este cel mai sârguincios jucător de pe teren în orice ocazii. Desfăşoară întotdeauna o muncă fără preget. Nu se sinchiseşte de nimeni şi nimic. Acum îl vezi în apărare pentruca imediat după aceia să ducă mingea până în careul advers unde va şti să o paseze convenabil unui coechipier totdeauna bine plasat.

Dan Gavrilescu este încă foarte tânăr. Are 23 ani. Este student tot atât de bun pe cât este şi jucător de football.

El a pornit din categoriile inferioare ale Venusului. Este un autentic «made at Venus» cu care echipa campioană se poate făli în orice împrejurări.

Intrebarea noastră are darul să-l pună în încurcătură. Se codeşte să ne răspundă. Se vede clar acest lucru din cuta adâncă ce s'a încrustat brusc pe fruntea lui lată.

Un zâmbet de jenă şi o tentativă de scuză...

— *Iartă-mă, te rog, dar nu am ce să răspund anchetei d-voastre. Eu nu prea am marcat goaluri în matchuri. Mi-am limitat totdeauna rolul de a creia situaţii coechipierilor mei.*

Cu alte vorbe, vrei să spui că nu figurezi pe ultimele tabele ale goalgettlerilor cu nici un goal marcat?

— *Nu... vreau să spun aşa ceva. Din când în când, în ocazii cu totul excepţionale am marcat şi eu câte un goal. Aşa ceva se întâmplă odată pe sezon. Imi convenea totdeauna să dau mingea altora decât să shotez. Inscrierea unui ... lucruri, încât evitam să lupt cu ele. Totuşi am şi eu un goal la care ţin foarte mult. Acest goal este de dată foarte recentă. L'am marcat chiar în acest sezon, la Bucureşti, în matchul oficial cu Universitatea. Nu-mi mai amintesc exact, ce scor era în acel moment. Marcaserăm deja 4 sau 5 goaluri.*

Mingea mi-a venit dela Bodola, Era cam la jumătate metru de pământ. Nu am avut decât să întind piciorul, Shotul a pornit puternic, vijelios şi aproape razant cu bara a poposit în plasă.

ŞT. GH.

BOX

Matchul de box Cernăuţi-Bucuresti

O mare reuniune pugilistică la Cernăuţi. Programul galei de box

(Corespondenţă din Cernăuţi)

Duminică 2 Ianuarie la orele 11 dimineaţa, va avea loc la Cernăuţi, o mare gală de box între o combinată Bucureşti, Ploeşti şi Galaţi şi reprezentativa Cernăuţilor, alcătuită din cei mai buni boxeuri din grupările: Dragoş Vodă, Wawel şi Borochow.

Această gală de box va fi un prim pas pentru desvoltarea sportului pugilistic în acest colţ de ţară. Boxul a făcut mari progrese în ultimul timp în Bucovina. Azi, când Cernăuţii sunt în stare să organizeze o astfel de reuniune amatoare, se presupune că ea va fi baza unui bogat program pugilistic, în cursul sezonului de iarnă.

ILIE IMPARATU

După cum am anunţat la timp, echipa „Gedanja" care întreprinde un turneu prin România, va evolua pe ringul cernăuţean.

Interesul pentru această gală de box este foarte mare. Ne vor vizita cei mai buni boxeuri amatori din ţară şi alţii, cari au luptat pe ringurile Parisului, Vienei, Varşoviei şi, anul trecut la Berlin, cu ocazia Olympiadei.

Teamul cernăuţean se compune din cei mai buni boxeuri din Cernăuţi.

Programul galei are următoarea înfăţişare:

Categoria muscă: Ilie Impăratu (Bucureşti) contra Rudolf Manz (Dragoş Vodă).

Categoria cocoş: Anton Oşca (Bucureşti) contra Vladimir Krasuţchi (Wawel).

Cateogria pană: Ion Stoianovici (Central Bucureşti) contra Mihai Tupoczka (Wawel).

Categoria uşoară: Constantin David (Gloria C. F. R. Galaţi) contra Lazarus Waldman (Borochow).

Categoria semi-mijlocie: Florian Mănescu (Rapid Bucureşti) contra Mihai Vieru (Dragoş Vodă).

Categoria mijlocie: Vasile Boanţă (Gloria C. F. R. Galaţi) contra Niuma Galaburda (Borochow).

Categoria semi-grea: Petre Tofan (Gloria C. F. R. Galaţi) contra Adalbert Mech (Wawel).

Categoria grea: Felix Daucher (Prahova Ploeşti) contra Vladimir Dracl (Dragoş Vodă).

Juriul se va constitui din d-nii: Alfred Antoniu (Bucureşti), Tase Protopopescu şi Constantin Georgescu din Cernăuţi.

Patru regiuni au cerut

Organizarea campionatelor naţionale de box amator

Pe cine va prefera F.R. Box?

Federaţia Română de box a publicat calendarul campionatelor amatoare regionale, interregionale şi naţionale, dar pentru cele naţionale încă nu a fixat localitatea unde se vor desfăşura.

In prezent secretariatul general are 4 oferte din partea regionalelor F. R. Box pentru organizarea lor.

Aceste regiuni sunt:

BANATUL cu desfăşurarea în oraşul Timişoara.

BUCOVINA cu desfăşurarea lor la oraşul Cernăuţi.

DUNAREA DE JOS cu desfăşurarea campionatelor la Galaţi şi

ARDEALUL cu desfăşurarea campionatelor în oraşul Tg. Mureş.

Trebuie remarcat faptul că toţi cei cari au cerut organizarea acestor campionate sunt preşedinţi de grupări ceferiste.

Astfel, la Timişoara, organizarea a fost cerută de gruparea C. F. R. de sub preşedinţia d-lui Rotariu.

La Galaţi organizarea a fost cerută de bine cunoscutul sportiv d. inginer Virgil Ibrăileanu, preşedintele regionalei; La Tg. Mureş a oferiat d. inginer Virgil Pop în numele regionalei Ardeal, iar la Cernăuţi d. inginer Teodor Rădulescu ar dori să adune la aceste campionate pe toţi boxeurii amatori din ţară.

Federaţia încă nu s'a pronunţat.

In tot cazul credem că odată cu organizarea le va oferi şi o subvenţie pentru preîntâmpinarea eventualelor deficite ce s'ar ivi în urma unei lari mari organizaţii.

Campionatele amatoare naţionale de box se vor desfăşura în zilele de 19 şi 20 Februarie 1938.

Cei mai buni săritori cu prăjina din Europa

Continuăm publicarea celor mai bune performanţe atletice europene.

Azi dăm pe cei mai buni săritori cu prăjina, în fruntea cărora stă Osalin (U. R. S. S.), care a reuşit să stabilească o minunată performanţă sărind 4 m. 26.

Iată lista completă:

1. Osalin (U. R. S. S.) 4 m. 26.
2. Rajawski (U. R. S. S.) 4 m. 20.
3. Prohsch (Austria).
4. Lindblad (Suedia) 4 m. 10.
5. Djatskov (U. R. S. S.) 4 m. 10.
6. Zşuffka (Ungaria) 4 m. 06.
7. Szajder (Polonia) 4 m. 05.
8. Larsen (Danemarca) 4 m. 04.
9. Hartmann (Germania) 4 m. 03.
10. Müller (Germania) 4 m. 01.
11. Ramadier (Franţa) 4 m. 00.
12. Haunzwickel (Austria) 4 m. 00.
13. Thomasen (Danemarca) 4 m. 00.
14. Beyel (Suedia) 4 m. 00.
15. Gustafsen (Suedia) 4 m. 00.
16. Lange (Suedia) 4 m. 00.
17. Liungberg (Suedia) 4 m. 00.
18. Webster (Anglia) 3 m. 97.
19. Aărma (Estonia) 3 m. 95.
20. Lindroth (Finlanda) 3 m. 39.
21. Reimikka (Finlanda) 3 m. 19.

Ancheta noastră

25 ani de sport românesc

XXI

Aurel Vlaicu era în culmea gloriei. Captivase întreaga suflare românească cu sborurile lui majestoase, iar copiii îşi făcuseră din el, un Făt-Frumos înaripat.

Singurii oameni cari nu-i dădeau suficientă atenţie erau cei de cari avea el mai multă nevoe... capii autorităţilor civile şi militare.

Construise primul său avion, cu preţul unor sacrificii şi eforturi ce nu erau la îndemâna oricui. Pasărea sa mecanică avusese de suferit multe cârpeli şi nu de puţin ori Vlaicu şi-a confecţionat piese, din material vechi.

In destule rânduri a fost văzut intrând în ateliere fără importanţă spre a achiziţiona cine ştie ce piesă neînsemnată pe care o prefăcea apoi în ateliere, deasemenea mici, dar în care avea mare încredere.

Maestru în ale mecanicei, Aurel Vlaicu ştia să dăruiască valoarea oricărei lucrări şi, nu de puţine ori «se tocmea» cu negustorii respectivi, oferind preţuri mai mari decât i se cereau.

Era o cinste să fii furnizorul lui Aurel Vlaicu şi deaceia, cei cari îi confecţionau piese sau îi livrau materiale nu cereau decât preţul de cost, nevoind nici cel mai mic câştig dela un om care era îndeajuns de asuprit de mai marii acestei ţări.

Dar, Vlaicu înţelegea că omul trebue să trăiască şi nu accepta ca furnizorii lui să facă un simplu schimb de bani, când îl serveau pe el.

— Păi, această piesă merită mai mult decât ceri d-ta, spunea el adesea, negustorilor cari îl serveau. Nu vei vrea să spui că ai adăugat şi câştigul respectiv.

Şi tocmeală între Vlaicu şi negustor începea a se termina aşa cum dorea marele inventator.

— Dar lasă-mă, române să plec. Dacă nu accepţi preţul pe care ţi-l ofer, nici eu nu accept pe care îl ceri. Pierdem timpul în zadar şi, dacă pentru d-ta acest lucru nu prezintă o pagubă, pentru mine preţueşte mai mult decât cei câţiva creiţari pentru cari ne tocmim.

Argumentul era dezarmant. Vlaicu plătea cât credea — totdeauna însă mai mult decât i se cerea — şi pleca radios să-şi mângâe pasărea care îl purta pe aripi, spre înălţimi tot mai mari.

Intr'o bună zi se răspândi în Capitală — şi vestea fu transmisă cu iuţeala fulgerului până în cele mai îndepărtate colţuri ale ţării — ştirea că Aurel Vlaicu pleacă spre alte meleaguri spre a lupta, dincolo de graniţe, cu cei mai reputaţi piloţi ai Europei.

Concursul s'a desfăşurat la Viena şi regretatul inventator român s'a clasat al doilea într'un lot de foarte numeroşi piloţi consacraţi.

A fost primul mare triumf al aviaţiei româneşti. Succesul lui Vlaicu a impresionat pe cele mai de seamă competente ale străinătăţii, iar avionul său a atras atenţia marilor constructori ai timpurilor.

Reîntors în ţară unde entuziasmul mulţimei l-a făcut să nu remarce răceala autorităţilor, Aurel Vlaicu deveni copilul răsfăţat al întregei suflări româneşti.

Dar, cei mai entuziaşti admiratori ai lui rămaseră tot copiii. De aceia, era suficient ca la orizont să apară un aeroplan, pentruca toate străzile Capitalei să se trezească în hărmălaia de nedescris a liliputanilor susţinători convinşi ai marelui sburător.

— Vlaicu, se auzea într'o stradă.

— Vlaicu, răspundea, ca un ecou altă stradă.

Şi dacă se întâmpla ca aeroplanul să nu fie cel pilotat de Vlaicu — copiii îl distingeau dintr'o mie — tristeţea se zugrăvea pe feţele lor.

— Nu este Vlaicu.

Nu era, de altfel, nici o mirare că aeroplanul lui Vlaicu era atât de uşor de distins.

Avea o formă deosebită şi, pe deasupra, niciun alt avion nu se rotea atât de majestos în aer şi nu executa cu atâta siguranţă, gama — redusă — de acrobaţii de pe acele timpuri.

Apariţia pasărei condusă de Vlaicu era totdeauna primită cu strigăte entuziaste şi numele vajnicului sburător se înfipsese atât de puternic în creerii întregei suflări româneşti încât mulţi ani dupăce moartea nemiloasă l-a răpit dintre noi, numele său continua să fie pomenit ori de câte ori o pasăre maiastră se arată la orizont.

Nimănui nu-i venea să creadă că stăpânitorul aripilor mecanice trecuse în lumea drepţilor şi numele lui era pe toate buzele. Copiii, în special, au fost cei cari au trecut acest nume la posteritate. Căci, ori cât s'ar fi scris despre viaţa acestui neîntrecut pioner al aviaţiei româneşti nu a fost deajuns spre a-i asigura nemurirea şi în locurile unde slava nu pătrunde decât întâmplător.

Se pot povesti multe lucruri frumoase din viaţa acestui martir al aviaţiei româneşti şi este sigur că, în coloanele noastre voi mai pomeni de multe ori numele lui Vlaicu.

Astăzi mă voiu ocupa de unul din acele episoade trăite cari te fac să simţi bătăile inimei pentru ca apoi să te entuziasmezi de curajul aceluia care le-a făptuit.

Pe acele timpuri, vis-à-vis de facultatea de medicină, unde astăzi se înaltă clădiri impunătoare, se întindea câmpul Sf. Elefterie, un imens loc viran care începea la podul cu acelaş nume şi se sfârşea, hăt departe, lângă grilajul palatului Cotroceni.

Pe acest câmp, copiii din cartierele apropiate îşi stabiliseră locul de predilecţie pentru antrenamentul de football.

Se formaseră chiar două echipe. Una se numea «Aquila» şi din ea făcea parte şi d. Constantin Murgăşianu, actualul secretar general al SNIC-ului, iar cealaltă fusese intitulată «Victoria» şi era comandată de Victor Chereş, fost până acum câţiva ani, un admirabil fundaş.

Deşi mai mic decât noi, Bebe Rolea, fost jucător la Juventus, era adesea văzut pe câmpul Sf. Elefterie, bătând mingiile cari se abăteau din suprafaţa de joc sau treceau din colo de but-uri.

Porţile?

Două grămăjoare de haine cari se apropiau, sau se depărtau, după cum portarul era de statură mai înaltă sau mai mărunţel.

Ora 4 a fiecărei zile era destinată antrenamentului şi pot spune că băeţii nu întârziau niciodată. Erau toţi, înainte de vreme la locul

(Continuare în pag. IV-a)